

[Pernille Frahm]

de frie valgmuligheder, og at vi bare skal give frit slag, for så kan folk rigtig vælge, som de selv vil. Det er altså i mine øjne og ører det rene vås, hvis man må bruge den slags udtryk her fra talerstolen.

Og så i øvrigt tak for behandlingen af beslutningsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal boligpolitik.

Af Pelle Voigt (SF) m.fl.
(Fremsat 7/10 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Beslutningsforslaget indeholder tre konkrete forslag, der har til formål at forbedre kommunernes muligheder for at varetage deres boligpolitiske opgaver. Jeg vil gerne slå fast, at regeringen naturligvis er enig i det overordnede formål med forslagene, nemlig at kommunerne skal have gode muligheder for at varetage deres boligpolitiske opgaver.

Da de tre forslag, ud over det fælles formål, er af noget forskellig karakter, skal jeg kommentere de enkelte forslag hver for sig. Det første forslag går ud på, at de enkelte kommuner skal forpligtes til at opfylde en mindstegrænse for antallet af almennyttige boliger. Mindstegrænsen foreslås fastsat til 20 pct. af kommunens samlede boligmasse i hovedstads-

området, og tilsvarende foreslås en mindstegrænse på 15 pct. i bykommuner og 2,5 pct. i øvrige kommuner. Hertil kan jeg over for SF oplyse, at ser vi på Københavns Kommune, lever Københavns Kommune ikke op til den målsætning, som SF foreslår, idet der i Københavns Kommune er 18 pct. almennyttige boliger. Københavns Kommune er altså en af dem, som skal under en form for tvang, eller hvordan SF's forslag nu skal udmøntes, for at bygge flere almennyttige boliger. Jeg nævner det blot for at give et eksempel på konsekvensen af SF's forslag.

Som udgangspunkt er jeg naturligvis enig med forslagsstillerne i, at der bør tilstræbes en alsidig sammensætning af boligmassen i de enkelte kommuner. Det er nødvendigt, hvis alle grupper skal have mulighed for at få tilfredsstillet deres boligbehov. Men jeg må sige, at jeg finder det noget overraskende, at SF igen kommer frem med dette forslag, der bygger på en central styring af kommunernes boligpolitik. Det er jo kun få måneder siden, at vi her i Tinget med tilslutning fra SF vedtog en decentralisering af styringen af det støttede byggeri. Decentraliseringen bygger på, at det er den enkelte kommune, der bedst kan vurdere størrelsen af og sammensætningen af boligbyggeriet i kommunen, og det troede jeg faktisk SF var enige i. Det er efter min opfattelse alt for firkantet at fastsætte bestemte procentgrænser for, hvor stor en del af boligmassen der bør udgøres af almennyttige boliger i forskellige typer kommuner. Det er virkeligheden ude i kommunerne alt for nuanceret til.

Jeg synes også, det er værd at fremhæve, at der i de senere år faktisk er sket en betydelig spredning af det almennyttige byggeri. Det gælder ikke mindst uden for hovedstadsregionen, hvor næsten 90 pct. af kommunerne i dag faktisk opfylder de mindstegrænser, der foreslås fastsat. Jeg må således afvise forslaget om at fastsætte mindstegrænser for antallet af almennyttige boliger i de enkelte kommuner.

Det andet forslag går ud på at give kommunerne adgang til at lade almennyttige boligselskaber købe private ejerboliger og private udlejningsejendomme på markedsvilkår og om-danne dem til ældreboliger, ungdomsboliger eller almennyttige boliger. Dette forslag giver mig anledning til at bemærke, at det er regeringens opfattelse, at der i dag er en passende ba-